

МАГАРЕШКИ СЪВЕТЪ

(Народна приказка)

— Ехъ, господарьо, — рекло еднажъ магарето на стопанина си, — имамъ една молба къмъ тебе.

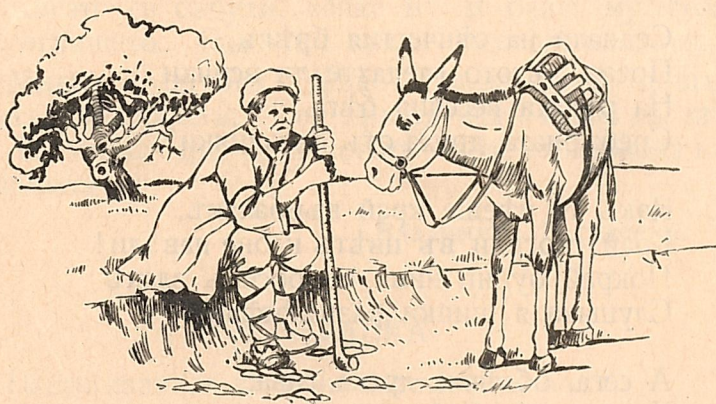
— Кажи давидимъ, каква е, — отвърналъ господарьтъ.

— Не ме язди нанагорно, защото ми се стѣгатъ вратнитѣ жили, та се задушвамъ.

— Не ме язди нанадолно, защото самарьтъ ми се свлича на врата, та се задавамъ.

— Не ме язди и по равнище, защото се спѣвамъ о буцитѣ, та ме заболяватъ колѣната.

— Е, какво да правя тогава? — попиталъ стопанинътъ.

— Ходи пешъ и ти като мене, — казало магарето — та ще бжде и за мене, и за тебе леко.

Стопанинътъ билъ съ добро сърдце. Той съжалилъ магарето, послушалъ съвета му и трѣгналъ редомъ съ него пешъ изъ пѣтя. Вървѣли цѣлъ день и цѣла нощъ. Най-после стопанинътъ се уморилъ, краката го заболѣли и седналъ да си почине. Спрѣло и магарето. То веднага почнало да си хрупа зелена тревица — било още бодро, защото ходило безъ товаръ.

— Ехъ, много се уморихъ, братко, — оплакалъ се стопанинътъ. Краката ми се подбиха, колѣната ми се подкосиха, и надали ще мога да стигна тамъ, за кждето сме трѣгнали.

— Никой не ти е кривъ, — отвърнало на подбивъ магарето — който слуша съветитѣ на магаре, никога нѣма да стигне тамъ, за кждето е трѣгналъ.